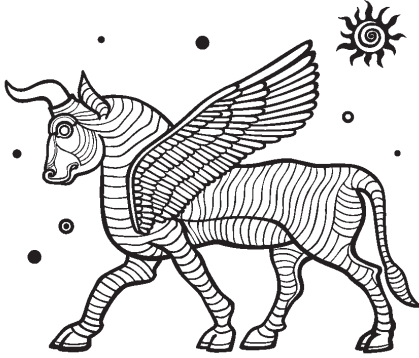

İSPANYOL MASALLARI

HAKİKAT, ÖZGÜRLEŞTİRİR.

ÇEVİRİ: SERVIN SARIYER

© KARAKARGA YAYINLARI 314

Dünya Masalları Serisi - 14

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

İSPANYOL MASALLARI

Derleyen: J. Munoz Escomez

Özgün Adı: Fairy Tales From Spain

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Çeviri: Servin Sarıyer

Editör: Mine Ata

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Kasım 2020

ISBN: 978-625-7217-29-3

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cümaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 karakargayayinlari karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İçindekiler

Talih Kenti	7
Sıhhat Bahçesi	17
İmparatoriçe Khing-Chu-Fu.....	29
Carabi! Carabo!	39
İblisin Turnuvası	51
Ejderhanın Hazinesi.....	63
İki Yüzü Olan Adam.....	71
Trompetilla ile Trompetin	83
Şarlatan	91
Resim Okulu.....	99
Burun	107
Elmas Adası	119
Çiçeklerin Mahkemesi	129
Üç Soru	137
Viranedeki Hazine	143

TALİH KENTİ

Bir zamanlar Rupert adında genç bir oğlan yaşarmış. Hem kendi köyündeki hem de civar köylerdeki yaşlıları arasında ondan daha akıllısı ve dirayetlisi bulunmazmış. Bir gece Rupert, birkaç arkadaşıyla birlikte ateşin etrafında oturmuş uzun yoldan dönen eski bir savaşçının anılarını dinliyormuş. Adam onlara gördüğü en inanılmaz yeri anlatıyormuş.

“Büyük Talih Kenti diyorlar oraya,” diye söze başlamış. “Çok yüksek bir dağın zirvesine kurulu bu şehir, dağ o kadar dik ki, oraya gitmeye çalışanların neredeyse hepsi telef oluyor yollarda. Bir görseniz, o kadar çok altın var ki etrafta, orada

yaşayanlar onca altınla ne yapacaklarını bile bilmiyorlar. Kıymetsiz, alelade bir şeymiş gibi evlerin duvarını örüyorlar. Yekpare gümüştten kale duvarları var, kaldırımları metal paralarla döşemişler, hepsi de parıl parıl. Azıcık kararmaya başlayanı hemen değiştiriyorlar yenisiyle.”

Herkesin şaşkınlıkla kendisini dinlediğini gören savaşı, ateşe biraz daha yaklaşıp anlatmaya devam etmiş:

“Tertemiz kentin her yeri. Zaten kir dedikleri de altın tozu ha! Süpürüp döküyorlar bunları giderlerden aşağı.

“Yürürken bir taşa falan takılır ya ayağın, işte Talih Kenti’nde ayağına takılan muhakkak koca bir pırlantadır. Topraktan çıkıyor bunlar; pistir diye tiksiniyorlar, iteleyiveriyorlar ayaklarıyla bir kenara. Yani demem o ki bizim buraların en zengini bile oranın dilencisinden daha fakirdir.

Ama oraya öyle kolay kolay gitmek de mümkün değil. Yolun zorlu olması bir yana kent çok uzak. Çoğu insan yolu daha yarılıyamadandan bitap düşüyor.

Ama savaşçının bu son sözleri Rupert’in bir kulağından girmiş diğer kulağından çıkmış.

“Boş ver şimdi zorluğu uzaklığı, sen oraya giden yolu biliyor musun?” diye sormuş savaşıya.

“Biliyorum elbette,” demiş savaşı. “Ama hiçbirinizin oraya gitmeye kalkışmasını istemem.”

“Niyeymiş o?” diye sormuş Rupert.

“Dinlemiyorsun ki!” diye çıkmış savaşı, daha sonra alçak sesle devam etmiş anlatmaya:

“Çok uzun bir yol bu, üstelik öyle geceleri yatıp uyuyabileceğin güvenli yerler de pek bulunmuyor; açık, çıplak kayalıklarla dolu. Ama madem oraya gitmeye bu kadar kararlısın, kendine bu kadar güveniyorsun, sana şu kadarını söyleyebilirim: Talih Kenti’ne giden iki yol var. Bunlardan biri oldukça geniş, ancak taşlı ve uçurumlarla dolu. Oradan gidersen yollardaki taşlar ayaklarını paramparça eder üstelik daha yolun yarısına varamadan bütün dermanın tükenir. Yolda bir sürü de zorluk çıkar karşına, birbirinden zalim düşmanlarla baş etmen gerekir. Hem hepsinin üstesinden gelsen bile Talih Kenti’ne vardığında harap bir halde olursun, oradaki zenginliklerin hiçbiri seni eski sağlığına kavuşturmaya yetmez. Diğer yol daha düz ve kısadır ancak...”

“Yeter yahu!” diye araya girmiş Rupert iyice sabırsızlanarak. “Amma konuştuğun ha! Tamam, söyle ne taraftan gideceğin, gerisini ben hallederim.”

“İyi ya!” demiş savaşçı. “Umarım lafımın sonunu dinlemediğine pişman olmazsın.”

Böylece savaşçıdan yolun tarifini almayı başaran Rupert sabahı beklemeden, ailesine bir veda bile etmeden, yolun sonunda onu bekleyen ve şimdiden çantada keklik gördüğü hazineleri düşünerek yola koyulmuş.”

İki gün durmaksızın yol aldıktan sonra büyükçe bir nehrin kıyısına varmış. Hemen ilerisinde bir kayık, kayığın içinde de iri yarı, siyahi bir adam varmış.

Rupert adama yaklaşmış,

“Efendim bakar mısınız, Talih Kenti’ne nasıl giderim?” diye sormuş.

“Bu nehri geçmen lazım,” demiş adam.

“Tamam o zaman, kayıkla geçirin beni,” demiş Rupert bunun üzerine.

“Ne kadar ödemen gerektiğini biliyor musun?” diye sormuş adam bunun üzerine.

“Bilmiyorum,” demiş Rupert.

“Tam elli duro.”

“O kadar param yok ki benim,” demiş Rupert. “Yine de beni karşıya geçiremez misiniz?”

“Bu nehir bugüne kadar hiç karşılıksız geçilmedi,” demiş adam. “Burası Talih Kenti’ne giden ilk duraktır ve bedeli ödenmelidir. Paran yoksa sorun değil, yüreğinden bir parça kesip alayım. Başta biraz acır ama kısa süre sonra alışırın, yeniden bir bütünmüşün gibi hissedersin.”

Rupert için bu bedel pek bir anlama gelmemiş. Hiç düşünmeden adamın göğsünü açıp yüreğinden bir parça almasına izin vermiş. Kayığa binip diğer tarafa geçtiğinde gayet mutluymuş, sonuçta ilk zorluğu hiç ummadığı bir kolaylıkla aşmış. Hatta sanki Talih Kenti’nin yekpare gümüşten kale duvarlarının güneşin altındaki parlaltısını uzaktan görür gibiymiş. Ama aynı zamanda sanki altından kente varmanın heyecanı biraz daha azalmış gibiymiş, göğüs kafesinde tarif edemediği bir boşluk varmış. Bu hisleri görmezden gelmeye çalışarak yoluna devam etmiş ancak daha yüz adım bile ilerlememişken karşısına iki dağın arasında dar bir geçit çıkmış. Geçidin girişinde de kayıkçıya oldukça benzeyen bir muhafız varmış.

“Nereye gidiyorsun evlat?” diye sormuş muhafız.
“Talih Kenti’ne.”

“O zaman doğru yoldasın, ama bu geçitten geçmek için ödeme yapman gerekiyor. Para istemiyorum korkma, sadece yüreğinden bir parça vermen gerekiyor.”

Rupert, kendisi için artık yabancı olmayan bu ödeme biçimini hiç yadırgamamış, muhafızın da göğsünü açıp yüreğinin bir parçasını almasına izin vermiş.

Böylece bu geçitten de sorunsuzca geçip ilerlemeye başlamış. Artık şehri açık seçik görebildiğine şüphesi yokmuş ama sanki attığı her adımla beraber yaklaştığı kente karşı duyduğu o tatmin olmaz merak kendisini terk ediyor, hevesi giderek azalıyor.

Zorlukların da sonu gelmemiş üstelik. Yol kısa süre sonra dar ve derin bir yarığa çıkmış. İnsan böyle bir yerden karşıya ancak rüyalarında geçebilirmiş. Rupert biraz düşünmüş ama sonunda buraya kadar boşuna geldiğini, uzaktan gördüğü o kente asla adım atamayacağını düşünerek bir taşın üzerine oturmuş.

Çok geçmeden irice bir kerkenez gelmiş dağın

tepesinden aşağı kanatlarını çırparak.

“Karşıya mı geçmek istiyorsun?” diye sormuş tekinsiz bir sesle. “Bana yüreğinden bir parça verirsen ben de seni karşıya geçiririm.”

“Eh, zaten her yerden böyle geçtim,” demiş Rupert. “Sana da veririm bir parça, ne olacak? Haydi madem, elini çabuk tut.”

Kerkenez gagasını Rupert’in göğsüne batırımış ve irice bir parça koparmış yüreğinden. Daha sonra pençeleriyle yakasını kavrayarak onu yarığın diğer tarafına taşımış.

Artık Talih Kenti’nin girişindeki kemerli, dev bir kapının nndeymiş. Kenti çevreleyen duvarın üstünden yüksek kuleleri grebiliyormuş. Kapıda onu birileri durdurmuş, taşıdığı etten kalbin bu kentte kaçak mal sayıldığını söyleyerek yüreğinden geriye kalan son parçayı alıp yerine; çelikten yapılma, elmas gibi sağlam, yepyeni bir kalp takmışlar. Rupert’in gerçek yüreğine dair bedeninde kalan tek Őey kapıda onu durduranların gözünden kaçmış bir kas lifiyemiş.

“Nihayet geldim,” demiş Rupert kendi kendine ancak içinde ne bir parça neşe uyanmış ne de gurur.

“Ne yapayım ki Őimdi ben bu altınları, elmasları,” diye dűŐünműŐ. “Kalbimle beraber ruhum da sűkűlűp gitti sanki.”

Amaçsızca kentin sokaklarında dolaŐmıŐ, daha ۆnce aklını baŐından alabilecek olan műcevherler ayaklarının altındaymıŐ ama bu durum ona hiçbir Őey ifade etmiyormuŐ. En sonunda etrafındaki bitmez tűkenmez ıŐıltılar onu tiksindirmeye baŐlamıŐ.

“Her yer altın dolu!” demiŐ sinirle. “Ne pahasına? İnsanın yűreĐine karŐılık altın, neye yarar ki ruh olmadan? Nasıl alacağım kalbimi ben geri?”

Etrafta biraz daha dolaŐmıŐ; arkadaŐ olabileceĐi, dertleŐebileceĐi birilerini aramıŐ ama nafileymiŐ. Kalp yerine çelik kutular taŐıyan insanlardan hiçbiri ona yaklaŐmamıŐ. Rupert kendi kalbinin de artık çelikten olduĐunu biliyormuŐ ama kendisi gibi olan diĐer insanların aksine neden acı içinde olduĐunu anlamıyormuŐ. Derken onu hissetmiŐ; gűĐsűndeki metal kutunun ardında var gűcűyle kasılan tek bir kas lifini.

Her yanı altın kaplama olan bu kentte yanında ailesi, arkadaŐları olmadan derin bir hűzne boĐulmuŐ. En sonunda bu kentte hayatını sűrdűremeyeceĐine karar vermiŐ. Evine dűnűp eskiden

nasıl yaşıyorsa öyle yaşamaya devam edecekmış.

Saatler önce girdiği kentin kapısından çıkarırken girişte onu durduranları görmemiş ancak kalbinde ufak bir neşe kıpırtısı hissetmiş. Kente gelirken binbir güçlkle geçtiği yerler artık dümdüz, geniş ve güvenli yollardan ibaretmiş ve neredeyse hiç yorulmadan, adeta komşu köyüne gider gibi kolayca varmış evine. Eskiden olduğu gibi fakirmiş yine ancak göğsündeki çelikten kalp ona hiç rahat vermiyormuş. Gürültülü bir çalar saatmişçesine ruhsuz ruhsuz atıyor, şöyle derin bir iç çekmesine bile fırsat vermiyormuş.

Döndüğünde onu ilk karşılayan kardeşi olmuş. Onu sağ salim karşısında gördüğü için çok mutluymuş ve hasretle sarılmış abisine. Ancak çelikten kalp Rupert'in tek bir duyguyu bile hissetmesine izin vermiyormuş. Gözlerinden yaş bile akmamış, sanki çok büyük bir el göğüs kafesini eziyor gibi hissediyormuş.

Eve gittiklerinde babası oğlunu sevgiyle bağrına basmış ancak bu bile çelikten kalbin üstesinden gelememiş. Rupert dehşete düşmüş. Bundan sonraki hayatını böyle geçirmek; hevesiz, sevgisiz, umutsuz bir insana dönüşmek istemiyormuş.